

Πείραμα για ώρογραμματικές διευθετήσεις

Η εκπαίδευση στη χώρα μας παρά τα σημαντικά βήματα που έγιναν τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, δεν παράγει ικανοποιητική "παιδεία" και παρουσιάζει σημαντικές αδυναμίες και σε σχέση με τις ανάγκες της κοινωνίας μας και της παραγωγής στη χώρα μας καθώς και με την εκπαίδευση η οποία παρέχεται στις ανταγωνίστριες χώρες της Κοινότητας.

Σ' ένα κόσμο, στον οποίο παίζουν όλο και σημαντικότερο ρόλο οι δυνατότητες πληροφόρησης, κατεργασίας στοιχείων, ανάλυσης και εξεύρεσης δημιουργικών λύσεων, τα εκπαιδευτικά πρότυπα δεν μπορούν να καθορίζονται από τις παραστάσεις του κόσμου της χειρωνακικής ή της τυποποιημένης εργασίας.

Στη χώρα μας όμως τα εκπαιδευτικά προγράμματα και η όλη εκπαίδευση ελάχιστα συμβάλουν στην ανάπτυξη της δημιουργικής ικανότητας του πολίτη.

Αυτό έχει άμεση επίπτωση και στην πολιτισμική επιβίωση του Έθνους και στη δυνατότητα συμβολής των νέων ανθρώπων στην Ανάπτυξη.

Χρειάζονται νέα εκπαιδευτικά πρότυπα, νέοι τρόποι αφομοίωσης και παραγωγής πολιτισμού και νέοι τρόποι ένταξης των νέων ανθρώπων στην παραγωγική διαδικασία.

Δύο θα είναι οι κεντρικοί άξονες της εκσυγχρονιστικής προσπάθειας που θα καταβάλλουμε.

α. Η αλλαγή του τρόπου εκπαίδευσης και η αλλαγή των εκπαιδευτικών προγραμμάτων ώστε να παρέχουν παιδεία, να διαμορφώνουν ανθρώπους και όχι πτυχιούχους. Από την εκπαίδευση να προχωρήσουμε στην παιδεία.

Η ποιότητα της παιδείας πρέπει να βελτιωθεί.

β. Ο επαγγελματικός προσανατολισμός που να ανταποκρίνεται στην πρόκληση του 1992, η εξειδικευμένη μάθηση, ~~η σύνδεση της εκπαίδευσης με την παραγωγή~~ ^{ανάγκαια στην παραγωγή} ώστε οι ανάγκες εργασίας των επιχειρήσεων (δημόσιων και ιδιωτικών) να ικανοποιούνται από τους νέους και οι κοινωνικές και τεχνολογικές εξελίξεις να μην αποτελούν απειλή για αυτούς αλλά πρόκληση για δημιουργική προσφορά και καλύτερες συνθήκες ζωής.

Η προσπάθεια αυτή της κυβέρνησης δεν θα έχει στενά "διαχειριστικό" χαρακτήρα. Δηλαδή δεν θα συνιστά απλή συνέχιση των εφαρμοζομένων προγραμμάτων για την ποσοτική και ποιοτική αναβάθμιση της υλικοτεχνικής υποδομής, του διδακτικού προσωπικού και του επιπέδου των παρεχομένων γνώσεων. Για να έχουμε αύριο σχολεία σύγχρονα, για να έχουμε πανεπιστημιακά πτυχεία με κύρος, για να έχουμε ανθρώπινο δυναμικό ικανό να ευδοκιμήσει στην ενιαία αγορά του 1993, δεν επιτρέπεται να διστάσουμε σήμερα.

Ακόμη και κατά το χρονικά περιορισμένο βίο αυτής της Κυβέρνησης, είμαστε υποχρεωμένοι να πραγματοποιήσουμε και όσες διαρθρωτικές παρεμβάσεις έχουν ωριμάσει ως αιτήματα κοινής αποδοχής στην υποχρεωτική εκπαίδευση, στα Λύκεια, στις προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σπουδές, στην Επαγγελματική Κατάρτιση και στη Λαϊκή Επιμόρφωση. Πρέπει επίσης να επιδιώξουμε τον καθορισμό των κατευθυντηρίων γραμμών του εκσυγχρονισμού, του πλαισίου της νέας πορείας.

Η προσπάθεια εκσυγχρονισμού δεν είναι δυνατή χωρίς πρόσθετες δαπάνες για την παιδεία. Το κοινό πλαίσιο πολιτικής που διαμόρφωσαν τα κόμματα που στηρίζουν την Κυβέρνηση προβλέπει ότι δεν θα γίνει πραγματική μείωση στις δαπάνες της παιδείας το 1990 και ότι θα υπάρξει αύξηση δαπανών στην έρευνα. Τούτο σημαίνει ότι οι δαπάνες της παιδείας θα διατηρηθούν οπωσδήποτε σε πραγματικούς όρους στο επίπεδο του 1989, θα υπάρξει δηλαδή αύξησή τους σε σχέση με πέρσι τουλάχιστον κατά ποσοστό 15%. Θα γίνει επίσης προσπάθεια εκλογίκευσης, νοικοκυρέματος και εξυγίανσης των σημερινών δαπανών ώστε να αυξηθούν τα περιθώρια χρηματοδότησης πραγματικά παραγωγικών δραστηριοτήτων καθώς και για μια πρόσθετη προσπάθεια αντιμετώπισης των αυξημένων αναγκών.

Θα διατεθούν πάτως κονδύλια για να ενισχυθεί έρευνα, που πραγματοποιείται στα πλαίσια των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων (ΑΕΙ και ΤΕΙ) και οι συνυφασμένες με την έρευνα δραστηριότητες (όπως βιβλιοθήκες).